

Toamnă la Voroneț

Viorel Darie

Cer albastru-pur, nobil ca o coroană princiară, romantic ca spiritul unei fete frumoase. Pajiști cu otavă de un verde-deschis intens. Frunze sclipind sub razele soarelui prietenos și dulce.

O pasăre necunoscută din când în când își deschide aripile albe pentru a-și ține cumpănitul pe o ramură înaltă de pin, profilată lung pe azurul cerului.

La mânăstire – ritual tăcut și solemn de vizitare: turiști simandicoși și evlavioși rotesc privirile peste frescele minunate create de meșterii de demult. Se cumpără vederi, se fac poze. Țăranii ajunși aici de prin satele din împrejurimi, risipesc mătăni în stânga și-n dreapta, pe la tainițe și pe la icoane.

Stau tihnind pe o laviță din curtea mânăstirii, încălzindu-mi sufletul la razele mângâietoare ale soarelui de după amiază și tânjind după căldură precum un pui de-o zi!

De ce venisem aici? Doar vizitasem mânăstirea de nu știu câte ori până atunci. Cunoșteam pe de rost icoanele și toate frescele pictate pe zidurile ei. Știam demult inscripțiile și comentariile savante despre ele.

Cu toate acestea obișnuiesc să vin aici pur și simplu ca să mă încălzesc la razele soarelui stând pe această laviță...

Simt cerul ca pe un acoperiș albastru-cristalin ce închide în el silueta cu sclipiri de argint a mânăstirii. Cupola lui cuprinde până departe văile și satele, munții și

poienile, pădurile cu vietățile din ținutul nobil și sfânt al Bucovinei.

Îmi pare că bolta cerului reflectă infinitele glasuri omenești de prin sate și târguri, de prin văile obcinelor și lanurilor din câmpuri. Orice s-ar zice, un bucovinean nu e deloc un taciturn: vorbește mult și sfătos, rostind într-una cuvinte de laudă. Își laudă ce-i al lui, dar adesea și lucrul bun văzut la altul. Nimeni nu-și laudă însă propria bundiță înflorată, din blană de dihor. Nici casele arătoase, ca niște bijuterii. Nici caii semeți de la înaltele faetoane. Fiecare bucovinean însă se simte bine când este lăudat de altul!

Unul de la munte laudă și suspină după coșarele pline cu știuleți de porumb ale țăranilor de la câmpie. Altul de la țară privește cu sfințenie și jinduieste vârfurile înalte ale molizilor și brazilor de la munte, cu trunchiurile drepte ca niște coloane de catedrală, numai bune de zidit case.

Coasele celor de la munte ar tăia cu hărnicie, chiar cu lăcomie, lanurile de lucernă ale celor de la șes. La fel, cei de la șes, cu vitele priponite-n lanțuri, tânjesc după libertatea vitelor lăsate slobode prin poienile de la munte.

Cuvintele de laudă ale bucovinenilor nu conțin nici când se adună prin târguri, pe la Humor sau pe la Rădăuți. Laudă caii, vițeei, prosoapele și covoarele lor înflorate. Ciobanii își laudă câinii, orășenii se laudă adesea cu sălbăticiunile întâlnite prin păduri. Un bun tată nu va rezista ispitei să nu-și laude fata când află că ia note frumoase la liceul de la oraș.

Uneori se mai întâmplă, prin locurile acestea, să mai apară câte un "dandy" de la oraș, plin de aere și fițe. Pică pe marți și pleacă pe joi. Vine cu un autoturism elegant, cu retrovizoare impozante la bord. Poartă adesea

ochelari fumurii de soare. Înșiră gesturi arogante, se dă cineva de vază abia venit tocmai din Germania, în vizită la niște rude. Părăsește însă fără de veste comuna, scoțându-și autoturismul repede pe șoseaua asfaltată. Își anunță plecarea spre Iași, spre Vatra Dornei sau spre Cluj. Scump la vorbă, privește absent prin parbriz, răsucind alene volanul cu o singură mână. Nu închide poarta pe care tocmai a ieșit semețul lui autoturism, o lasă să fie închisă în urmă de către cei de-ai casei, care rămân în prag cu suflete pustiite, oftând de dor în plină zi senină...

A plecat “dandy“! Pleacă și liceenii la oraș, cu geamantanele doldora de lucruri. Rămân suspinele celor de acasă și melancoliile prietenilor din vecini.

N-ar fi deloc un paradis acest loc de n-ar fi atâta nostalgie în sufletele oamenilor!...

Au plecat cei veniți de la oraș. Rămân singure pajiștile frumoase ca-n basme. Rămân luncile și poienile pline de turme de tauri întunecați și lucioși. Rămân caii frumoși păscând slobozi pe pajiști în tihna duminicilor de toamnă, odihnindu-se după câte o săptămână mai grea. Rămân femeile și bătrânii din sat așezând cu grijă pentru iarnă otava și lemnele, porumbul și merele. Rămân copiii de școală trimiși cu treburi prin livezi, să pască vitele sau găștele, cu gândul la noile cărți de școală, la uniformele fetelor din vecini – ceva mai albastre decât albastrul de Voroneț!...

Mă trezesc din visare. Soarele se află spre asfințit. Totuși, razele lui blânde încă mai încălzesc. Deasupra - același cer albastru-senin. Frescele de pe ziduri reflectă mai departe lucirile, când albastre când verzi, ale împrejurilor.

Cupola sfântă a cerului, iarba mătăsoasă așternută prin curtea mănăstirii, tihna din jur îl îndeamnă pe oricare

venit aici, din orice colț de lume, să-și regăsească liniștea
sufletului ca în pridvorul propriei case...